

РЕШЕНИЕ

№ 3321

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1795** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 13, ал. 6 от Закона за социалната помощ.

Образувано е по жалба на З. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № ЗСП/Д-С-М/4/19.01.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – М. (потвърдена с Решение № 22-РД06-0019/15.02.2023г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град), с която на жалбоподателя е отказана еднократна помощ по реда на чл. 16 от Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане (ППЗСП).

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт. Твърди се, че са налице предпоставките по чл. 16 от ППЗСП за отпускане на еднократна помощ. Иска се неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. По делото е постъпило становище от 27.03.2023г., с което жалбоподателя моли да бъде даден ход в негово отсъствие.

Ответникът- директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – М., чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Х. в писмен отговор и в позиция по същество /чрез юрисконсулт Г./ оспорва жалбата. Поддържа, че от представените доказателства – касови бележки за закупени лекарства, не се установява инцидентен характер за нуждата на жалбоподателя от подпомагане. Нещо повече- изтъква се, че

същите са във връзка с установено хронично заболяване с решение на ТЕЛК.

Административен съд София-град, след като се запозна с изложените в искането доводи и приложените към същото писмени доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство, приключило с издаване на оспорената заповед, е започнало въз основа на заявление - декларация вх. № 3СП/Д-С-М4/04.01.2023г. на З. К. С., с което се иска отпускане на еднократна помощ за болест „миастения гравис“ – лечение с ТЕЛК, като сочи размер на еднократната помощ от 689.57 лв., за което е представил и касови бонове.

Във връзка с подаденото заявление – декларация и на осн. чл. 27, ал. 1 от ППЗСП, социален работник при ДСП- М. изготвя социален доклад на 19.01.2023 г., в който е посочено, че заявителят З. К. С. е пенсионер за ОСВ и лице с увреждания, разведен и живее сам; има две пълнолетни деца: син и дъщеря, които живеят отделно от него и двамата работят и са осигурени. С. има постоянен доход от пенсия в размер на 491.1 лева месечно. С Експертно решение на ТЕЛК при 2-ра МБАЛ - С. ЕАД с № 305/21 от 01.02.2022 г. е с призната трайно намалена трудоспособност от 71% до 89, 99% със срок пожизнен. В доклада е посочено, че заявителят не е представил медицински и разходооправдателни документи, касаещи искането за отпускане на заявената еднократна помощ, а единствено фискални бонове за закупени медикаменти през 2022г. в размер на 689.57 лв. В социалния доклад е посочено, че при извършената на жалбоподателя анкета е завил, че не може да представи никакви документи за възникнал инцидент и е препоръчал на социалния работник да се обърне към лекуващия го лекар за информация относно здравословното му състояние. Посочено е още, че при посещение на лекуващия го – общопрактикуващ лекар от 25 Д. е установено, че С. приема лекарства, за които представя касови бонове регулярно и постоянно за хроничното му състояние, а не вследствие на инцидент. Предвид изложеното, социалният работник прави предложение за отказ за отпускане на исканата еднократна социална помощ, поради това, че З. С. не отговаря на условията по чл. 16, ал. 1 от ППЗСП, а именно: няма доказана настъпила внезапна, непредвидена или извънредна потребност; няма наличие на възникнало събитие, което да е нарушило обичайния начин на живот като заболяванията на С. са хронични и не могат да се причислят към внезапно възникнали здравословни проблеми.

Въз основа на социалния доклад и на осн. чл. 13, ал. 2 от ЗСП и чл. 28, ал. 1 от ППЗСП, директорът на дирекция "Социално подпомагане" - М., издава заповед № 3СП/Д-С-М/4/19.01.2023г., с която отказва отпускане на еднократна социална помощ при инцидентни нужди по чл. 16, ал. 1 от ППЗСП на З. К. С.. Според формираните мотиви, заявителят не отговаря на условията на чл. 16, ал. 1 от ППЗСП – не е доказана инцидентно възникнала негова потребност.

Издадената заповед е съобщена на жалбоподателя на 27.01.2023 г. и същият подава жалба по административен ред пред директора на РД „Социално подпомагане“ С.-град на 30.01.2023 г. Във връзка с оспорването от ДСП М. е изготвен протокол за преразглеждане на издаден административен акт по чл. 91, ал. 1 от АПК на 31.01.2023г., съдържащ становище за неоснователност на жалбата.

С Решение № 22-РД06-0019/15.02.2023г., директорът на РД "Социално подпомагане" – С. - град, отхвърля жалбата срещу заповед № № 3СП/Д-С-М/4/19.01.2023г. на директора на ДСП – М., която приема за законосъобразна. Налице са мотиви за правилна преценка на органа за недоказаност на предпоставките за отпускане на

процесната социална помощ по чл. 16, ал. 1 от ППЗСП и конкретно на внезапно възникнали потребности на заявителя, които не е очаквал и които нарушават обичайния му начин на живот. Сочи се, че лечението на хронични заболявания не може да се причисли към внезапно възникналите здравни проблеми. Съобразно данните в административната преписка е формиран извод, че не се съдържат документи, доказващи по безспорен начин, че са налице инцидентно възникнали жизненоважни здравни, комунално – битови или други потребности, настъпили внезапно като отклонение от обичайния начин на живот и от бита на С., в резултат на непредвидими, непреодолими събития към момента на подаване на заявлението.

По делото е представена и приета административната преписка. В хода на съдебното производство е представена от жалбоподателя Епикриза от 15.04.2022г., издадена от УМБАЛ „Света Анна“ АД – С..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съдът приема, че оспорената заповед на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – М. е издадена от компетентен административен орган по чл.13, ал.2 ЗСП и е мотивирана от правна и фактическа страна съобразно чл.59, ал.2 АПК.

В хода на проведеното административно производство и при издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на заповедта на това основание.

Процесната заповед е издадена в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона. Административният акт е издаден на основание чл. 16, ал. 1 от Правилника за прилагане на закона за социално подпомагане (ППЗСП), който предвижда възможност за отпускане за еднократна помощ веднъж годишно за задоволяване на инцидентно възникнали здравни, образователни, комунално-битови и други жизненоважни потребности на лицата и семействата. Съдържанието на разпоредбата несъмнено сочи, че помощта се отпуска за задоволяване на нужди, които са възникнали неочаквано, внезапно т.е. такива, които излизат извън рамките на обичайните разходи и не са могли да бъдат предвидени.

Предметът на проверката в административното производство е обвързан от предмета на искането, като в случая със заявлението-декларация С. е предявил претенция за еднократна помощ за болест „миатения гравис“ – лечение с ТЕЛК.

В съдебната практика по приложението на чл. 16 ППЗСП е възприето разбирането, че всяко внезапно възникнало заболяване, както и всяко неочаквано обостряне на съществуващо хронично заболяване обуславя инцидентно възникнала здравна потребност. Установи ли се, че тя е жизненоважна и че заболялото или хронично болно лице поради здравни, възрастови, социални и други независещи от него причини не може само чрез труда си или доходите, реализирани от притежавано имущество или с помощта на задължените по закон да го издържат лица да осигури

задоволяване на тази внезапно възникнала жизненоважна потребност, то има право на еднократна социална помощ в размер, определен от съответния директор на ДСП.

От събраните по делото доказателства не се установява в конкретния случай да е налице инцидентно възникнала потребност в резултат на непредвидени обстоятелства, която да е предизвикала такова отклонение от обичайния начин на живот на З. С., излизащо извън рамките на обичайните му разходи, че да налага отпускането на еднократна социална помощ. Инцидентната потребност възниква непредвидимо и има извънреден, необичаен характер. Тези потребности настъпват внезапно и неочаквано в резултат на непредвидими обстоятелства. Това са потребности, които са в отклонение от обичайния начин на живот и бита на човека, като доказателствената тежест за наличието им пада върху жалбоподателя, а помощта се отпуска еднократно, веднъж годишно. В контекста на изложеното за установяване на здравословното състояние на жалбоподателя към момента на издаване на оспорената заповед не са ангажирани доказателства за възникнала внезапно жизненоважна нужда от лечение. За да бъдат налице внезапно възникнали здравни потребности на лицето, следва да има доказателства за това, както и доказателства за извършените в тази връзка неотложни разходи за лекарствени продукти, медицински услуги и др. В случая такива не са представени. Приложеното Експертно решение на ТЕЛК при 2-ра МБАЛ - С. ЕАД с № 305/21 от 01.02.2022 г. е за заболяване, установено и лекувано от началото на 2021г. и не установява внезапно възникнала нужда от подпомагане.

В съдебно производство жалбоподателят е представил Епикриза от 15.04.2022г., издадена от УМБАЛ „Света Анна“ АД – С., която касае хроничното му заболяване, установено с посоченото решение на ТЕЛК. От представената епикриза действително е налице обостряне на хроничното му заболяване, но същото е настъпило вследствие на терапевтична грешка – самоволно спиране приема на лекарства като терапията му. След направена корекция в терапията състоянието на жалбоподателя е стабилизирано, като негативната симптоматика е претърпяла обратно развитие; на пациента е разяснено подробно, че следва да приема редовно преписаната терапия, без да прави самоболни промени в нея, тъй като се излага на риск от развитие на миастенна криза.

По отношение на приложените касови бонове за закупени лекарствени продукти и хранителни добавки за 2022г., както и такива издадени от Зъботехническа лаборатория, същите не сочат на внезапно възникнала нужда от лечение на конкретното заболяване на С., констатирано по надлежния ред към момента на предявяване пред ДСП – М. претенцията за отпускане на еднократна помощ. От приложения социален доклад и проведената среща на социалния работник с лекувания го – общопрактикуващ лекар от 25 Д. е установено, че жалбоподателят приема лекарства, за които представя касови бонове, регулярно и постоянно за хроничното му състояние, във връзка с което е издадено експертното решение на ТЕЛК, а не вследствие на внезапно възникнала нужда от лечение или неочаквано обостряне на съществуващото хронично заболяване. Следва да се отбележи, че видно от представените фискални бонове, част от лекарствата, са отпускани от НЗОК, което от своя страна не представлява внезапно възникнала нужда.

Съдът счита, че атакуваният административен акт се основава на правилна преценка на събраните доказателства, издаден е в съответствие с приложимите за казуса материалноправни разпоредби при спазване на процесуалните правила. В контекста на изложеното и доказателства по делото, сочещи на отсъствие на предвидените нормативни предпоставки, отказът за подпомагане, постановен с оспорената заповед,

е законосъобразен. Обоснован и правилен е формираният от органа извод, че в случая не е установено непредвидено, неочаквано събитие и невъзможност за преодоляването му, поради липса на собствени средства на заявителя.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 от АПК вр. с чл. 13, ал. 6 от ЗСП, Административният съд – С. – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. К. С. срещу Заповед № ЗСП/Д-С-М/4/19.01.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – М., потвърдена с Решение № 22-РД06-0019/15.02.2023г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С. – град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 13, ал. 7 от ЗСП.

СЪДИЯ